

**Besættelsestidshistorisk selskab
for
Thy og Vester Hanherred**

Nyhedsblad nr 73

Oktober 2013

Bestyrelsen

Formand:	Erik Ansø	97991054
Næstformand:	Erik Andersen	97933536
Sekretær:	Jens Sauer	97981248
Kasserer:	Jens C Grud Sørensen	97961656
Medlem:	Knud Arne Kristensen	97936444
Medlem:	Jens Andersen	97961736
- Suppleant:	Esben Kaagaard	97926820
Revisor:	K Starch Lauritsen	97923292
Revisorsup.:	Knud Jespersen	97934463

www.bsth.dk

Selskabets formål er:

At fremme interessen for forskning i besættelsestidens historie i Thy og Vester Hanherred.

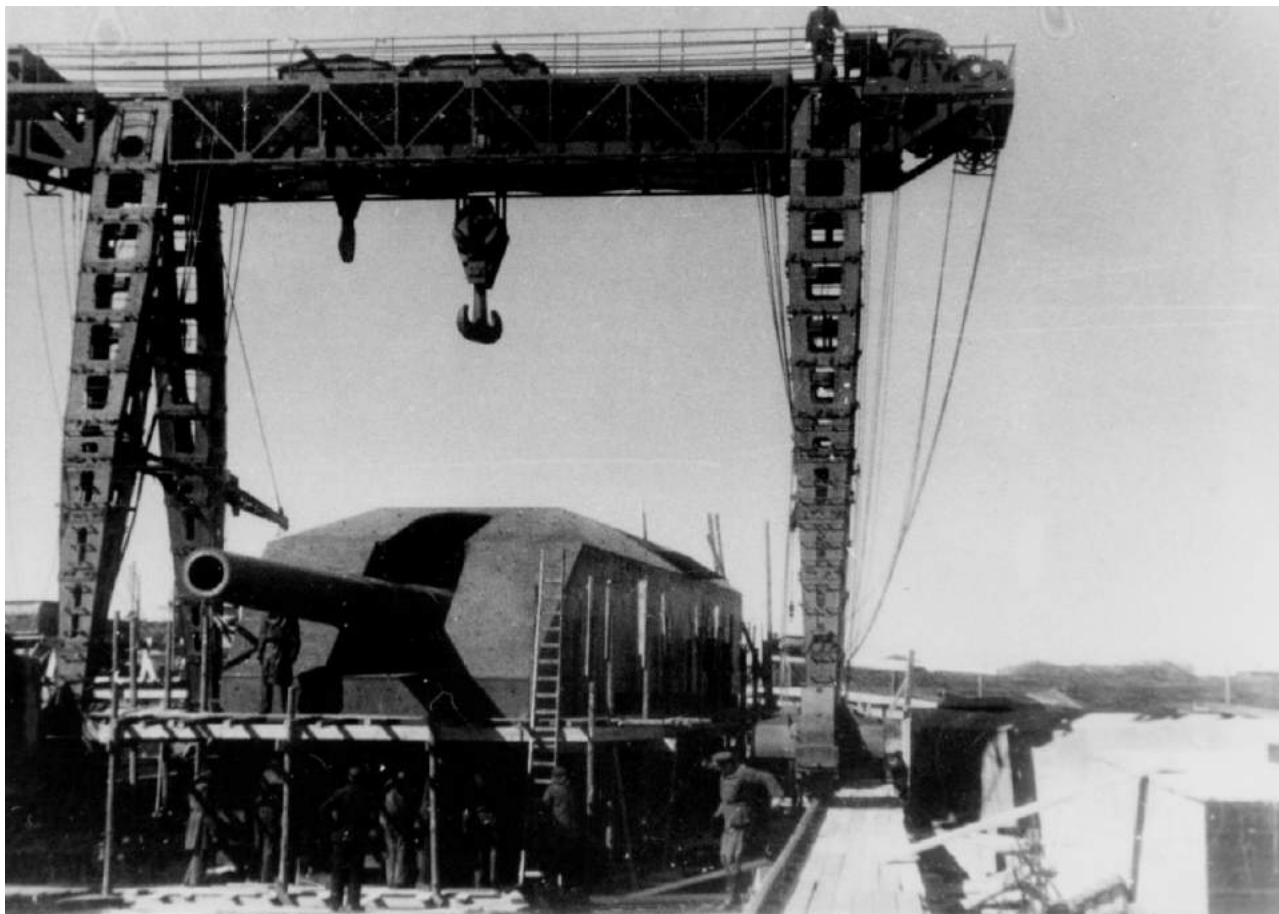
- At holde forbindelse mellem personer og grupper i området, der arbejder med parallelle problemer indenfor besættelsestidens historie i Thy og Vester Hanherred.
- At søge den lokale besættelsestidshistorie formidlet til befolkningen gennem tæt samarbejde med museer og lokalhistoriske arkiver.
- At udgive et nyhedsbrev med nyt om arbejdet i Selskabets regi og om dets resultater.

Redaktør og web-master: jens@grud-s.dk

Billedaften på Museumscenter Hanstholm

Torsdag 7. november kl. 19.30

Museet har en samling på mere 5.000 billeder fra besættelsestiden. Der er

naturligvis kun mulighed for at vise en lille del af dem i museet, men denne aften bliver der mulighed for at se lidt flere af dem.

Temaet for billedaftenen vil være byggeriet af 38 cm-batteriet i 1941. Selvom det var ulovligt blev der taget mange fotografier under byggearbejdet, og museet kan derfor dokumentere byggeriet med ca. 100 billeder.

Der vil også blive vist et par filmklip fra tyske ugejournaler fra Hanstholm

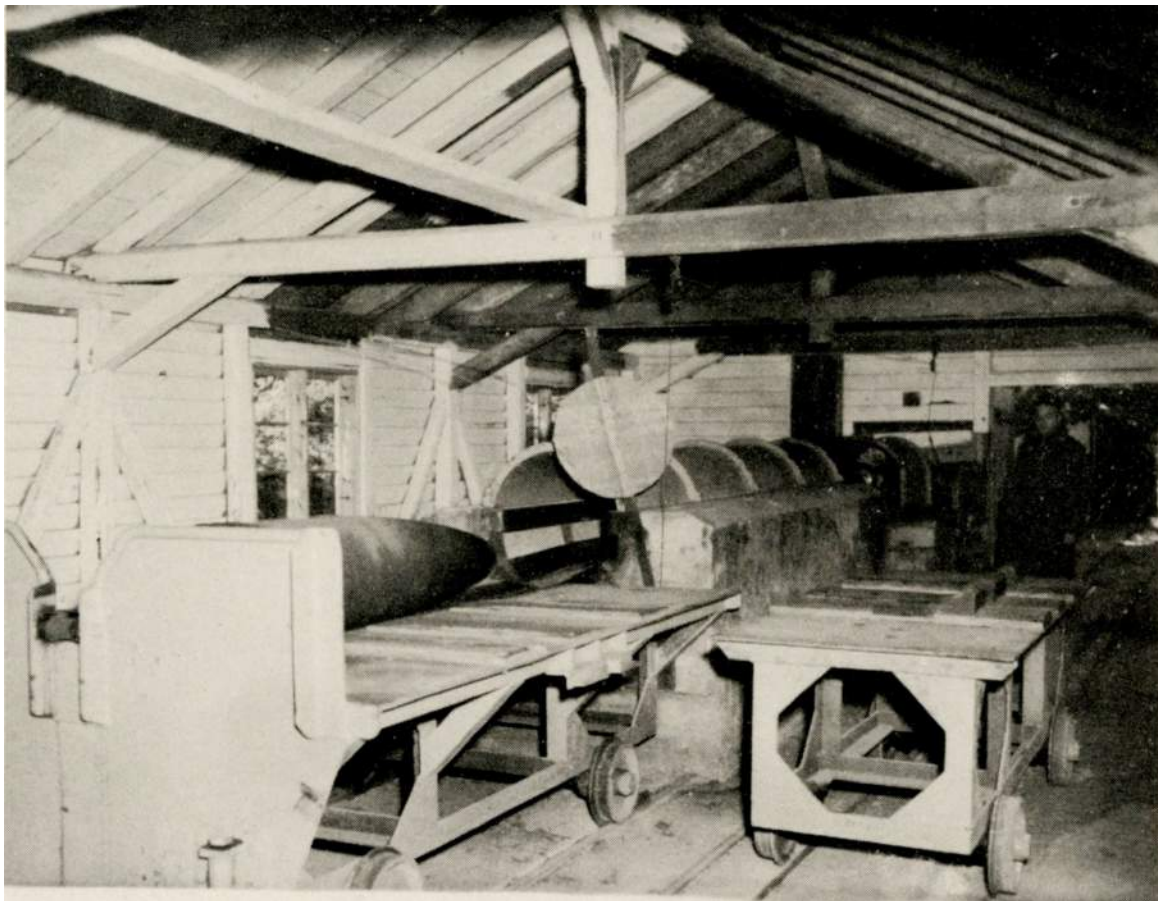
Velkommen 7 november kl 1930

38 cm batteriets ladeøvelsesapparat

af Jens Andersen

I området omkring museumsbunkeren i Hanstholm kan man stadig finde mange interessante anlæg fra 38 cm-batteriet, „Hanstholm II“. Et af disse anlæg er helt enestående, men ikke særligt iøjnefaldende, og kun dele af det er i dag bevaret.

Det drejer sig om et ladeøvelsesapparat, hvor man eksercitsmæssigt kunne øve sig med ladningen af de tunge 38 cm granater. Det var vigtigt, at alle fire kanonbesætninger stødte granaterne ind med samme kraft, da forbrændingskammeret bag granaten helst skulle have en ensartet størrelse. Da granatens føringsringe skulle presses ind i kanonrørets rifling, kunne man

Ladeøvelsesapparatet set bagfra i 1945. (German Seacoast Defenses, Vol.4)

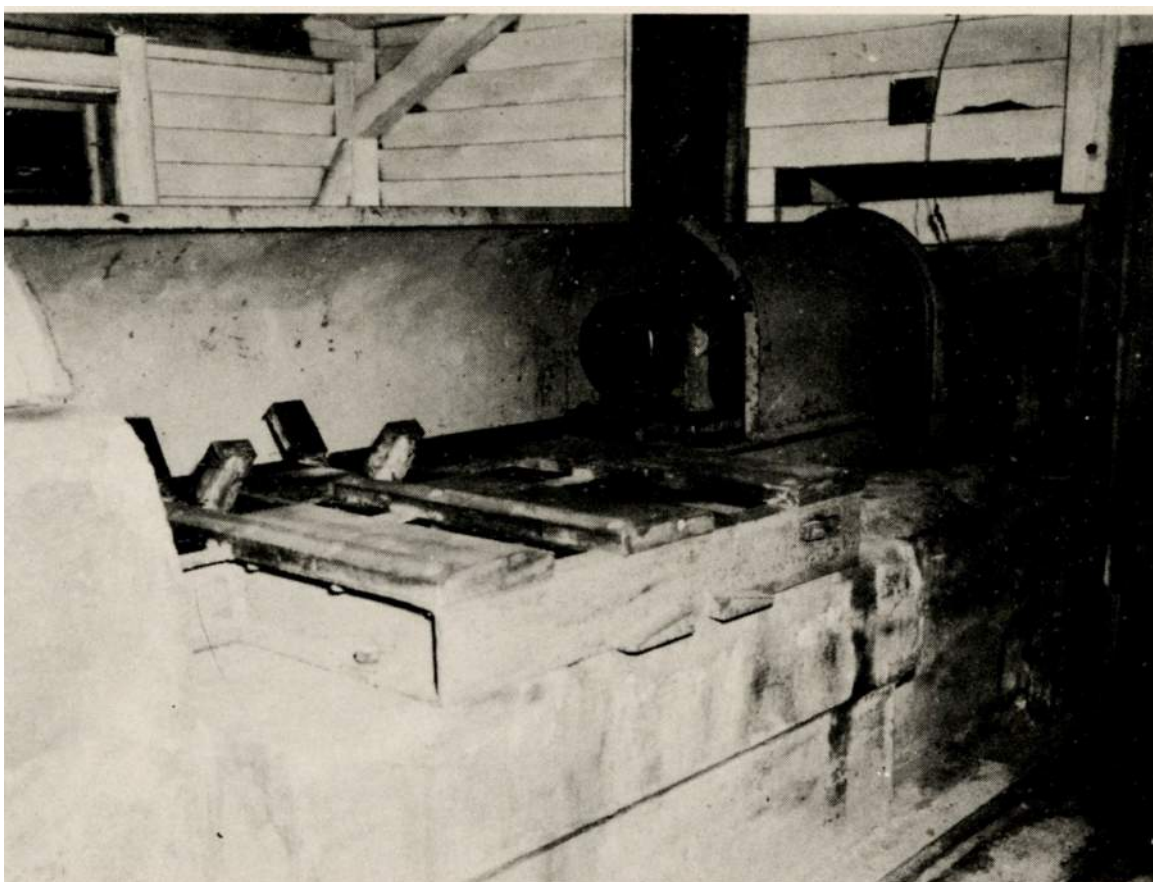
ikke øve ansætningen af granaten på de rigtige kanoner uden at skulle affyre dem. Et ladeøvelsesapparat skulle gøre det muligt øve ansætningen af granater uden at affyre og dermed slide på de kostbare kanoner.

Ladeøvelsesapparatets udformning

Apparatet bestod af en lille træbarak, hvis mål svarede omtrent til kanontårnets - 12,75 x 4,90 m. Barakken var opstillet ved den sydlige indkørsel til den vestlige af de to ammunitionsbunkere, som blev bygget i 1941; det er den, der ligger nærmest hjemmeværnsgården.

Barakken var bygget henover jernbanesporet, som førte ind i ammunitionsbunkeren, således at ammunitionsbanens skinner (600 mm) løb gennem den østlige side af bygningen. Umiddelbart vest for ammunitionsbanen var et 6 m langt spor med en bredde på 1100 mm, som var beregnet til ladevognen, som førte ammunitionen helt til ladeøvelsesapparatet.

I den nordvestlige del af rummet stod det egentlige øvelsesapparat. Øvelsesapparatet hvilede på et kraftigt betonfundament, som var 6,22 m langt og op til 1,15 m højt. Den sydlige del af fundamentet var 3,35 m lang og havde en halvcirkel formet sænkning i længderetningen. Over fundamentet var

*Nærbillede af den midterste del af ladeøvelsesapparatet med bufferen.
(German Seacoast Defense, vol. 4)*

opbygget en tilsvarende halvkreds af jern, således at der opstod et rør svarende til kanonens kammer.

Den midterste del af apparatet var 1,7 m lang, og her var monteret to vuggearme, så man atter kunne rulle granaten over på en vogn på ammunitionsbanen.

I den nordlige del af apparatet, var en buffer og en måler, som angav, hvilken kraft eksercergranaten blev ansat med. Måleren havde en viser som et ur og en skala (omtrent en kvart cirkel) med tallene 0 til 120.

Betjening af ladeøvelsesapparatet

Eksercergranaten blev ført frem til ladeøvelsesapparatet på en særlig ammunitionsvogn, som kørte på den egentlige ammunitionsbane. Vognen var ca. 80 cm og var konstrueret særligt til denne brug. På vognens lad var en vugge af lignende type som dem på ladevognen og i ammunitionsslugerne, så

Ladeøvelsesapparatets betondele fotograferet fra nord, ca. 1975. (Per Vesterager)

man kunne rulle eksercergranaten over på ladevognen.

Eksercergranaten blev stødt ind i øvelseskammeret fra ladevognen med den 10,5 cm lange ladestok. Spidsen af granaten ramte derved bufferen, hvorefter man kunne aflæse kraften af anslaget på måleren, som sad bag bufferen. Måleren nulsattes atter ved hjælp af et håndtag.

Efter ansætningen kunne granaten rulles tilbage på ammunitionsvognen, og processen kunne gentages.

Historien bag ladeøvelsesapparatet

Ladeapparatet var udviklet af Kriegsmarinewerft Kiel. "Hanstholm II"s ladeøvelsesapparat er muligvis det eneste eksemplar, der blev bygget, for marinens overkommando befalede nemlig, at det første apparat afprøves

grundigt, før der blev bygget flere.

Byggeriet begyndte i midten af marts 1942, og i midten af juli 1942 meldte marinearsenalet i Thisted, at ladeøvelsesapparatet var færdigopstillet, men at man endnu manglede de særlige ekscergranater. Den 1. september blev apparatet så afprøvet. Fra brugernes side blev der påpeget en del problemer ved konstruktionen – bl.a. var fjedrene for svage.

Efter at havde modtaget evalueringsrapporterne fra Hanstholm fra og Kriegsmarinewerft Kiels kommentarer dertil fra december 1942, besluttede marinens overkommando i februar 1943, at der ikke skulle bygges flere ladeøvelsesapparater. Beslutningen blev begrundet med, at det var meningen, at samtlige kanontårne til svære kanoner (Bettungsschießgerüst C/39) skulle

Ladeøvelsesapparatets betondele fotograferet fra sydøst, ca. 1975. (Per Vesterager)

udstyres med hydrauliske ansætterapparater. Det skete dog aldrig for de to 38cm-batterier ved Skagerrak, "Hanstholm II" og "Vara" – de måtte frem til krigens afslutning nøjes med de 10,5 m lange ladestokke af træ, som betjentes af 12 mand.

Ladeøvelsesapparatet i dag

Ladeøvelsesapparatet er i vanskeligt at genkende. Træbarakken blev i 1965 flyttet hen umiddelbart vest for Hjemmeværnsgården, hvor den stadig står. I 1990'erne blev den udvendige beklædning fornyet, så det kan være svært at se, hvor gammel bygningen er. Indvendigt er stolper og spær imidlertid

fuldstændigt bevaret.

Efter krigen blev øvelseskammeret berøvet en stor del af dets jern, men indtil 1994 var kammerets betondele fortsat intakt. Da blev betondelene imidlertid fjernet for at skaffe en aflæsningsplads ved indkørslen til bunkeren, som anvendes som depot af Hjemmeværnet. Inden nedrivningen af betondele, blev der dog lavet en nøjagtig opmåling. Barakfundamentet og skinnerne i gulvet er fortsat bevaret.

Selvom apparatets enkelte dele altså enten er flyttet eller delvist ødelagt, så kan man altså sige en hel del om apparatets oprindelige udformning – blot man ved, hvad man skal kigge efter.

Kilder:

Bundesarchiv, Abteilung Militärarchiv/ Freiburg

RM 45 III/338: Akte G-XIII Waffen und Munition, Bd. 3: 6.10.1942 - März 1943.

RM 45 III/339: Akte G.XIII Waffen und Munition, Bd. 4: Aug. 1942 - Aug. 1943.

Det kongelige Garnisonsbibliotek

German Seacoast Defenses. Report of Seacoast Artillery Evaluation Board United States forces, European Theater, 1945. Vol. 4.

Museumscenter Hanstholm

MCH 1066 K7: opmåling og fotos af betondele, 1996.

..oo0000oo..

T Ejby-Nielsen

Billedet viser Ejby-Nielsen sammen med Amtmand Egedorff. (Nogen husker måske Amtmanden fra evakueringen af Hanstholm) Den gamle redakteur havde egentlig en ide om at bringe en lille hyldest til Ejby-Nielsen i anledning af at det her i nov 13 ville være 70 år siden at bemeldte herre ankom til

Thisted med det utaknemlige hverv at opbygge en lokal modstandsbevægelse. Det har så vist sig undervejs at Ejby-N slet ikke ankom i Nov 43 som oprindeligt antaget men nok noget der ligner april 44.?? Men det lader vi os nu ikke gå på

af. Ejby-Nielsen var officer (meget vil nogen nok sige), som den øvrige del af forsvaret var han blevet interneret umiddelbart efter 29 august 43. Her sad man så og kukkelurede ind til ca 1.10 43. Efter løsladelsen rejste han straks til sin fødeby Aalborg. Hvad der derefter skete kan læses i efterfølgende rapport som er hentet på lokalhistorisk arkiv. Der er i rapporten talrige henvisninger til bilag, som efter forlydende befinder sig på Landsarkiver i Viborg. Rart at man ikke sådan lige bliver arbejdsløs. En opgave bliver at finde ud af hvilken opgave der som den eneste var beordret "udefra", et godt gæt kunne være "benzinattentatet" i marts 45. Samme attentat har været genstand for talrige spekulationer, hvem var "gerningsmændene" ?, med baggrund i de foreliggende oplysninger er pt det bedste bud 1) sikkert Søren Christian Sørensen, Dæknavn: Zeus Født 13.03.1920 Død 06.12.1978 Snedker Fjerritslev, 2) "Bent" - og hvem er så Bent,

det er IKKE F T Vang som hævdet af nogle, men derimod sandsynligvis en af de studenter som Chr Houmark Hammer omtaler i "En Thybo søger i gamle spor". Ejby nævner "bent" i rapporten, og han oplyser samtidig at F T Vang kun var i Thy en gang, som instruktør. Benzinsagen er heller ikke omtalt i den bog som F T Vang har skrevet, - så en student fra Aalborg, men hvad hed han ?? bortset fra dæknavnet "Bent". Bud søges ??

Til sagen - Ejby-Nielsen har ordet:

.....0.....

Kaptajn T.P.E.Nielsen, Chef for 10. Artilleriafdelings 2 Batteri,
f.T. Til midlertidig tjeneste ved Artilleriskydeskolen

København, den 20/2 1946.
Hermed 8 Bilag, 260 Underbilag.

Til Generalkommandoen.

Efter mundtlig Ordre fra General E.C.V.Møller skal jeg i det følgende give en Redegørelse for min Virksomhed i Nordjylland i Tiden mellem interneringens ophør og 5 maj 1945.

Umiddelbart efter Løsladelsen i Oktober 1943 tog jeg ferie til min Fødeby, Aalborg. Jeg kom hurtigt i Kontakt med gamle Skole- og Spejderkammerater, der virkede med alle Former for illegalt Arbejde med Undtagelse af Uddannelse af militære Grupper.

Paa dette Tidspunkt var der allerede Landet over Bestræbelser i Gang for

Dannelsen af vaabenuddannede Grupper. Det var derfor ganske naturligt, at jeg, efter at have udtrykt mit ønske om at være med i Arbejdet, blev opfordret til at formere og instruere M-Grupper i Aalborg - Distriktet og jeg tog mod Tilbudet.

Efter nogen Tid at have virket som Novice ved den nordjydske Sverrigsforbindelse, en interessant, men temmelig ufarlig Bestilling, tog jeg til København, dels for at skaffe mig en legal Dækstilling i Aalborg, dels for at faa Navne paa eventuelle militære Medarbejdere i Distriktet. Det første gik meget nemt, idet Krigsministeriet skaffede mig Pladsen som Evakueringschef ved Statens civile Luftværn i Aalborg, tiltræde den 15/12 1943. Om det andet Problem henvendte jeg mig til Kaptajnerne Flemming Larsen og Orla Nielsen, der uden at jeg behøvede at give nærmere Forklaring, med det samme var klar over mine Hensigter. De satte mig i Forbindelse med Kaptajn S.P.Schjødt-Eriksen, der også uden at afkræve mig nærmere Forklaring, gav mig Ordre til, straks ved Ankomsten til Jylland at melde mig hos Oberstløjtnant Greve S.C.R.C. Trampe i Fredericia og derefter opsøge Oberstløjtnant S.E.Johnsted-Müller, hos hvem jeg ved Opgivelse af et Kendeord (Jagthunden Sonja) vilde modtage Direktiver for mit Arbejde.

Begyndelsen lovede imidlertid ikke godt. Greve Trampe nægtede at have Kendskab til noget somhelst og Oberst S.E.Johnstad-Møller boede ikke paa den Opgivne Adresse, og da jeg havde travlt med at komme tilbage til Aalborg maatte jeg opgive at finde ham i den Omgang.

De ledende Folk, med hvem jeg kom i Samarbejde, var i Hovedsagen tilknyttet Frit Danmark, Dansk Samling og Kommunistpartiet. Det skal dog bemærkes, at Partifarverne absolut ikke skabte Vanskeligheder i Samarbejdet.

Sjælen i Arbejdet havde gennem lang Tid været Grosserer Ejnar Davidsen, Dæknavn Schultz, medlem af Dansk Samlings Hovedbestyrelse, der forestod alle Grene indenfor det illegale Arbejde i Aalborg og som sammen med den konservative Forretningsfører i Danske Lloyd, Løjtnant Nikolajsen, Dæknavn Thøgersen, bestyrede Sverrigsforbindelsen. Endvidere skal nævnes Adjunkt Arne Nielsen, Dæknavn Borup og Vendelbo, der var Kommunisternes Leder paa Stedet.

Kontakten opad og udad var Godsejer Juncker, i København kendt under Dæknavnet "Mandarin" i Nordjylland efterhaanden under Navnene: Niels Hansen, Eliassen og Eilertsen. Juncker var fuld af gode Ideer og virkede stærkt inspirerende paa Arbejdet. Det var med stor Beklagelse, at vi allerede i Foraaret 1944 maatte tage Afsked med ham.

Efter Ankomsten til Aalborg blev jeg stillet overfor den noget fordringsfulde Opgave at formere og uddanne M-Grupper i hele Nordjylland med en Linie over Randers som Sydgrænse.

Efter at have modtaget nødtørftig Instruktion hos en Faldmand i sabotagemateriel og engelske våben, en Uddannelse, der lettedes meget ved de Forkundskaber, som jeg havde erhvervet mig gennem min Lærer-virksomhed ved Artilleriskydeskolens Sprængningskursus, gik jeg i Gang

med Gruppe-Dannelse og Instruktion. Til at begynde med havde jeg kun eet Sæt Instruktionsmateriel, men da det efterhaanden lykkedes at faa samlet yderligere 3-4 Sæt, maatte jeg for at faa mere Gang i Arbejdet have fat i nogle Hjælpe-Instruktører.

Ved et Tilfælde fik jeg Forbindelse med Premierløjtnant i Fodfolket S.A.H.Trauelsen der viste sig et være Leder af den stedlige alarmgruppe. Han erklærede sig straks villig til at deltage i arbejdet som instruktør, og da jeg ret hurtigt herefter også fik hjælp af premierløjtnant J Rosenfeldt, Politiets bembesagkyndige og Løjtnant i Flyvertropperne Sandqvist mente Jeg mig helt godt kørende.

Det gik dog ikke saa godt. Trods god Vilje havde Rosenfeldt, der også virkede som Efterretningsmand, ikke megen Tid at afse til min Gren af Arbejdet og efter nogle faa Instruktionsmeldte de to andre fra under Foregivende af, at de ikke havde været klar over, at jeg arbejdede sammen med Kommunisterne. Jeg var herefter henvist til at anvende civil Hjælp og fik ogsaa særdeles villige og energiske Hjælpere, men Manglen paa militære Forkundskaber hos disse var naturligvis en stor Ulempe.

Arbejdet skred dog nogenlunde frem og mod Slutningen af Marts 1944 havde vi foruden et Antal Grupper i Aalborg, ogsaa faaet startet Grupper i mange andre Byer i Nordjylland.

I Randers havde jeg Kontakt med Kaptajn af artilleriet Aage Olsen, Dæknavn Østergaard. Det var mit Indtryk ved Slutningen af min Aalborg Tid, at Organisationen i dette Omraade var betydelig mere fremskreden end oppe hos os. Bl.a. havde man her som Følge af den meget aktive Hvidstengruppes Arbejde mange flere Vaaben at disponere over.

Husker jeg ret, var der i hele den Periode jeg opholdt mig i aalborg givet almindelig Ordre til Indstilling af Sabotageaktioner med det Formaal at skabe Arbejdsro til Koordinering af de forskellige og talrige Modstandsfraktioner. Desverre stod Nedkastningsarbejdet ogsaa i Stampe, hvorfor vi kun raadede over meget sparsomme Lagre af Vaaben og Sabotagemateriel.

Som Vaabenmester havde vi i Aalborg Skibskaptajn Gjessing. Han havde Forbindelsen med Modtageorganisationen, der paa dette Tidspunkt lededes af Kornet Chr.U.Hansen. Gjessing var en Mand med mange Talenter. Da det kneb med Vaaben udefra, startede han selv en Fabrikation af Håndgranater De var ikke særlig effektive, men saa vidt jeg gennem forsøg kunde skønne omtrent ligesaa gode som Haandbombe M.23. Deres Konstruktion var så Simpel, at de med primitivt værktøj; paa kort Tid kunde fremstilles i ret store mængder. De blev efterhaanden som de fremstilledes udleveret til M-Grupperne. Paa det Tidspunkt, hvor vort samarbejde begyndte havde Gjessing desuden startet en Seriefabrikation af Vaaben til Fjernsabotage, i Principet en mortar til udskydning af en raketdrevet brisantgranat.

De første Maaneder af 1944 var iøvrigt præget af Koordineringsbestræbelserne. En sand Syndflod af kurerer væltede ind over os og det var ofte meget vanskeligt at hitte ud af hvem de repræsenterede og hvad de egentlig havde paa Hjerte.

Jeg skylder at bemærke at min Stilling ved Luftværnet gav mig ideelle arbejdsforhold. Evakueringsarbejdet var jeg afskaaret fra at gaa i Gang med, før Direktiverne for dette var tilgaaet og det gjorde de ikke i min Tid. Dertil kommer, at jeg i Politikommissær Victor Nielsen havde en ualmindelig forstaaende chef, der uden at spørge gav mig fuld Frihed til at virke med mine særlige Opgaver.

Mod Slutningen af Februar begyndte Ulykkerne. Aars-Gruppen, en Modtage-Gruppe, blev revet op, 7 mand, hvoriblandt lederen landinspektør Balslev blev taget. Dette førte paa en eller anden maade til, at Chr.U.Hansen og Gjessing blev taget i Aalborg.

Paa samme Tidspunkt fik jeg Besøg af Kaptajn af Artilleriet G.T. Larsen, der kom med ordre om, at jeg skulle komme til København snarest muligt, idet Gestapo skulde være paa Sporet af mig.

Jeg rejste omgaaende, fik Kontakt med Kaptajn S.P.Schjødt-Eriksen, der fortalte mig, at man paa Dagmarhus vidste Besked om min Færden i Nordjylland og at jeg snarest maatte skifte Opholdssted eventuelt til Sjælland. Jeg insisterede dog paa at forblive i Nordjylland saaledes at jeg kunde bevare Kontakten med Aalborg.

Vi blev da enige om, at jeg skulde søge ud mod Vest.

Jeg vendte herefter tilbage til Aalborg for at afvikle.

Ved Ankomsten til Aalborg Banegaard blev jeg modtaget af min far, der fraraadede mig at tage hjem, idet Gestapo havde været der og spurgt efter en Nørgaard (mit Dæksnavn). Da mine forældre med rette kunde sige at de ikke kendte nogen af det Navn, var de dog gaaet igen.

Jeg Søgte herefter Kontakt med mine nærmeste Medarbejdere og vi tilbragte Natten med at alarmere vore Arbejdsfæller og iøvrigt undersøge Skadens Omfang.

Hen paa Aftenen fik jeg Forbindelse med mit Hjem og fik at vide at Gestapo atter havde været paa Besøg og denne Gang taget min far med som Gidsel. Han slap med en Maaned i tysk Fangenskab.

Den næste Dag forlod Jeg Byen efter at han afgivet kommandoen til Kommunistlederen, den eneste jeg kunde faa fat Paa.

Jeg tog atter til København, denne Gang for at aflægge rapport og for at træffe Forberedelser til at gaa under Jorden.

Ved denne Lejlighed erfarede jeg, at der fra Trauelzen var indgaaet Rapport gaaende ud paa at jeg skulde have optraadt uforsigtigt.

Jeg indrømmer, at dette i Forbindelse med min Forvisning om, at Gestapo besøget i mit Hjem udelukkende stod i Forbindelse med Gjessings Arrestation gav mig Mistanke om at Advarslen fra København var fingeret og havde til Hensigt at jage mig væk fra Aalborg - Omraadet.

Prmlt. Trauelzen har med de forældede Instrukser han havde, som Alarmeringsgruppechef, sikkert ment at gøre sin Pligt, men har efter Kapitulationen over for mig beklaget sin, som han selv udtrykte sig, Taabelighed.

Hos Kaptajn Tage Hansen og Frue blev jeg hjulpet til falske Papirer og tog herefter tilbage til Aalborg i lettere Forklædning.

Mine Venner og jeg var enige om at Situationen for de arresterede var saa alvorlig, at vi maatte gøre et Forsøg paa at befri dem. Det blev mig paalagt at udføre Aktionen. Jeg havde i Forvejen som "Politimand" skaffet mig Adgang til Vagtlokalet og saaledes faaet Kendskab til dettes Indretning og det tyske Vagtmandskabs Styrke og Placering, vi havde desuden ad forskellige Kilder lært Fangernes nøjagtige Placering at kende. Det ligger udenfor denne Indberetnings Rammer at gaa i Detailler m.H.t. Planerne og deres Udførelse. Den mislykkedes, fordi en Mand sprang i Hovedet paa en Tysker 5 Sekunder for tidligt og det var maaske endda gaaet, hvis ikke denne Tysker havde skreget af Skræk, da han fik en Pistol stukket i Siden. Skriget alarmerede Vagtmandskabet, der efter at have tømt et Magasin ud i Fængselsgaarden, smækkede Døren til Vagtlokalet i Ingen blev dog ramt og vi klarede alle Tilbageaget.

Vi opgav dog ikke Haabet. Fra København havde vi tilkaldt 4 trænedes sabotører, Chr.U.Hansens nære Venner, to af dem var iøvrigt Kornetter. Disse fire gjorde et forsøg efter en ny Plan, men ogsaa dette mislykkedes. 11 af de Folk der var implicerede i dette Foretagende inden eller udenfor Murene er senere blevet henrettet, nemlig 7 af Fagerne, een af Deltagerne i den første Aktion og tre af de fire fra København (Shellhusmordet).

Efter dette triste Punktum besluttede jeg mig til at gøre Alvor af planen om at forlægge mit Kvarter til Nord-Vestjylland. Jeg slog mig ned i Thisted under Navnet Repræsentant Baes. Thisted var sikkert Landets mest udprægede Værnemagerby. med sin Beliggenhed umiddelbart bag Hanstholms Fæstningsomraade, blev den Central for entreprenører, arbejdere og alt muligt Udskud fra hele Landet, der søgte til for at faa en Andel i de rigelige tyske Pengemidler. Dette kom naturligvis i høj Grad til at præge Byens Forretnings-verden.

Een Fordel havde disse Omstændigheder for mig, idet jeg kunde slaa mig ned i dette Klondike uden at vække Opsigt. Derimod gjorde jeg hurtigt den erfaring i et det var meget vanskeligt at komme i Gang med Arbejdet.

Var Jordbunden ikke saa god i selve Thisted, saa viste den sig til Gengæld at vere udmærket i Landdistrikterne. Som jeg senere erfarede havde "Ringens" gjort et udmærket, forberedende Organisationsarbejde som jeg kom til at nyde godt af.

Det var Oberstløjtnant af Artilleriet, T. Højland Christensen, der havde knyttet de første Traade som Repræsentant for Ringen.

To Mand maa iser fremhæves for deres Indsats, først i Organisationsardet, senere som aktive Sabotører og Modtagefolk, nemlig en tidligere radikalt indstillet Militærnægter, Gaardejer Jens Kirk, Brund og en konservativ Folketingskandidat, Gaardejer Hans Carl Toft, Bjørndalgaard, Uglev.

I de sidste Dage i Aalborg havde jeg haft en Del Samtaler med Godsejer Juncker inden han maatte fortrække til Sverige. Vi var under disse blevet enige om, at der i de vestlige Omraader skulde vere gode Muligheder for Nedkastning, specielt paa Mors. Da Arbejdet i selve Thisted, som før nævnt gik trægt, og da tillige et Forsøg Paa at opnaa stilling Bom Vognfordeler i Hansted Fæstningen glippede, tog jeg Ophold i Nykøbing Mors. Gennem nogle

Forbindelser og en Anbefaling fra Landinspektør Boe i Thisted fik jeg Ansættelse som Ingeniør paa Kommunens Ingeniørkontor under Navnet Poul Bastrup Ottesen.

Min opgave blev at foretage indmåling af Byens Matrikelpunkter og min forfængelighed byder mig at sige, at det lykkedes mig at gennemføre dette Arbejde inden jeg maatte gaa helt under Jorden.

Jeg kom ad Omveje hurtigt i Forbindelse med Tandlæge Henning Petersen, der gennem længere Tid havde været Leder af de lokale Bladgrupper. Der var almindelig Begejstring for snarest at ombytte dette Arbejde med Vaabenmodtagelse og vi gik derfor i Gang med de indledende Arbejder i Form af Instruktion og Recognoscering for egnede Pladser.

Paa dette Tidspunkt havde Toldstrup overtaget Hvervet som Nedkastningschef for Jylland og var saaledes blevet min Arbejdsgiver.

Under et Besøg i København blev det mig iøvrigt af S.P.Schjødt-Eriksen paalagt at fastholde denne Forbindelse, gennem hvilken jeg ogsaa skulde modtage fornødne Pengemidler. Denne Ordning tilfredsstillte mig ikke helt, idet jeg til en vis Grad følte mig sat udenfor den militære Organisation.

Invasionsrygter og Uro i Aalborgdistriktet bevirkede imidlertid at Nedkastningsarbejdet stod i Stampe til hen paa Sommeren. Jeg havde derfor god Tid til at rejse omkring i Distriktet og knytte nye Traade.

Jeg søgte ogsaa at bevare Forbindelsen med Aalborg, men ved hvert Besøg her var der som Regel kommet en ny Leder. Under et af Aalborg - Besøgene havde jeg mit første Møde med Oberstløjtnant C.G.G.Schøller, der var begyndt at virke som Sabotage - Konsulent. Herefter glippede Kontakten, indtil den atter blev knyttet med Schøllers Overtagelse af Region I i Februar 1945.

Først i Slutningen af Juli kom der Gang i Nedkastningsarbejdet.

Til Gengæld fik vi saa ogsaa særdeles meget at bestille.

Samtidig med at de første Nedkastninger var anmeldt blev vi opfordret til Ogsaa at modtage Gods, der skulde ankomme ad Søvejen med Fiskerbaade gennem Thyborøn,.

Forholdene i Nykøbing var ideelle baade til det ene og det andet Formaal. Der var kun en lille Vagt garnison paa c. 20 Mand. Iøvrigt var der paa Øen stationeret to Udkigsposter, een paa Salgjer Høj og een ved Sinbjerg Plantage. Nærmeste større Garnisonsby var Thisted.

Jeg skal ikke komme nærmere ind på nedkastningsarbejdet, det formede sig de fleste andre steder. Vi var kun ude for overraskelser to af de ca 40 gange vi var ude. Første gang, det var i øvrigt efter den første Modtagelse, som fandt sted ved Skarrehagegaard paa Nordspidsen af Øen. Selve modtagelsen gik glat, men paa Vej til Depotet blev vi anraabt af en tysk Patrouille, der havde stillet sig op paa Vejen foran os. Vi kunde ikke snakke os fra vort Forehavende, for Containere og Faldskærme laa maanebelyst og utildækket paa det aabne Lad.

Jeg sad foran hos Chaufføren med vort eneste Vaaben, en Sten-gun. Da vi var lige ved Patrouillen, der var til Fods, lod jeg Chaufføren tage Farten lidt af Vognen, hvorpaa jeg vinkede til Tyskerne og raabte "Wir kommen morgen wieder". Derpaa lod jeg Chaufføren give fuld Gas. Hvad der gik af Tyskerne

ved jeg ikke. De sprang til Side, løb et Stykke efter os men løsnede ikke et Skud. Det var en meget ubehagelig Oplevelse ikke mindst for Folkene paa Ladet. Denne lille Episode betød i præstigemæssig Henseende en hel Del for mig.

Den anden Episode skete efter een af de sidste Nedkastninger paa Mors. Et Par Containere havde ikke kunnet findes i mørket, og 3 Mand var derfor ved Daggry blevet sendt ud i Vogn for at finde dem. Dette lykkedes ogsaa. Men da de skulde ud af Omraadet, viste det sig at Tyskerne havde afspærret Vejene.. Efter flere forgæves Forsøg paa at finde en Smutvej, besluttede Føreren, min dygtigste Sabotør, sig til at forcere en af Spærringerne under Ildafgivelse. Aktionen var ogsaa lykkedes hvis ikke en Mælkevogn havde stillet sig i Vejen. Vor Vogn tørnede bag ind i denne og de tre maatte tage Flugten over Markerne. De undslap, medens to Tyskere blev saaret.

Affæren kostede os en Vogn, to smaa Containere med ukendt Indhold og en Eurica. Dette er iøvrigt det eneste Tab, vi har haft under Aktion, medens der under Transport til andre Omraader en sjælden Gang gik en Sending tabt. Desværre fik vi kun Lejlighed til at modtage to Sendinger ad Søvejen. Fiskerne var ikke meget tilbøjelige til at gaa ud igen, naar de havde prøvet Turen een Gang.

Det var ikke selve modtagelsen, der voldte Problemer. Vanskelighederne laa i oplagring og videre Transport. Det skete ofte, at vi flere Nætter i Træk maatte flytte rundt med det samme Lager, fordi Depotindehaverne var blevet nervøse og fordi Forsendelsesordrerne lod vente paa sig.

Jeg kæmpede en haard Kamp med Toldstrup om dette spørgsmaal, men det lykkedes aldrig at faa en tilfredsstillende Løsning.

Saaledes gik tiden indtil Oktober, vi blev rutinerede og fik udarbejdet et effektivt sikkerhedssystem.

Den 6/10 var Idyllen forbi, Jeg vaagnede om Natten ved Skydning og Brag af Haandgranater. To af mine Folk, der var ansat i Vagtværnet, kom og meldte at Tyskerne havde hentet Tandlægen. Denne havde skudt Varselsskud med sin Pistol, og dette havde Tyskerne kvitteret for ved at kaste en haandgranat ind i Lejligheden og gennemhulle møblerne Maskinpistolkugler.

Jeg kom hurtigt i Tøj, aftalte Mødested i Byen og gik derefter paa Recognoscering.

Da jeg et Sted, saa en Patrouille banke paa hos een af mine Folk, som ikke skulde være særlig kompromitteret, skønnede jeg at Razziaen var meget omfattende. Vi fik derfor travlt med at alarmere. Desuden fik vi i Løbet af Natten flyttet vort Vaabenlager.

Aarsagen til Razziaen var, som det senere viste sig, at en kvindelig Kurer fra Hovedkvarteret var blevet taget og fundet i Besiddelse af et Brev med Tandlægens Adresse udenpaa og en Melding til mig indeni.

Efter dette Fund havde Gestapo ringet til Garnisonen i Nykøbing og beordret denne til at foretage de nødvendige Arrestationer.

Jeg havde i længere Tid haft Kvarter hos Tandlægen, men var nogen Tid før Razziaen fandt Sted flyttet et andet Sted hen.

Den følgende Dags Formiddag ankom en Gestapoafdeling fra Aalborg for at fuldende Arbejdet. Besøget samlede mange Tilskuere og det var derfor let for mig at følge Vognen paa dens Færd igennem Byen.

Besøget gjaldt bl.a. mit Arbejdssted og min Bopæl. Det viste sig dog hurtigt, at Gestapo kun laa inde med sparsomme og forkerte oplysninger. Resultatet af Razziaen indskrænkede sig til Tendlægen og en ret uskyldig Person, som blev frigivet otte Dage senere. Tandlæge Petersen havnede i Frøslev, hvor han i ni Uger maatte sidde med Haandjern paa.

Tre Dage senere foranstaltede Gestapo en ny Razzia, men ganske uden Resultat.

Jeg var i Mellemtiden taget en tur til København og naaede tilbage til Nykøbing Dagen efter Razziaen. Alle Modtagefolk, baade eftersøgte og ikke eftersøgte var forsvundet.

Det ærgrede mig at et Arbejde, der havde faaet saa god en Start, allerede skulde lægges paa hylden.-Udfra min Overbevisning om, at der ikke fandtes organiserede Stikkere i Byen, besluttede jeg mig til at blive hvor jeg var og om muligt at faa Gang i Arbejdet igen.

Min officielle stilling maatte jeg naturligvis opgive. Jeg flyttede ind paa et af Byens Hoteller, der blev mit Standkvarter Tiden ud.

Lad mig inden jeg slutter dette Afsnit fortælle, at min Stilling ved Kommunen havde været af stor Betydning for Arbejdet. Mine Kolleger her, Stadsingeniør Bodilsen og Ingeniør Remfeldt havde begge samme Fritidsinteresser som jeg. Vi havde herved Raadighed over Kommunens talrige Arbejdspladser, Værksteder, Pumpestationer m.v., der takket vare sidstnævnte Ingeniørs til Genialitet grænsende Opfindsomhed blev udnyttet til yderste. Desværre ligger det udenfor denne Indberetnings Rammer at nævne nogle eksempler herpaa. Remfeldt maatte forlade Byen, men drog med sine Erfaringer og 6 M.P.er til Gjorslev, paa Stevns, hvor Forbindelse med Skovrider Børge Petersen Gjorslev startede nye Modtage grupper.

Af mine udmærkede Hjælpere i den vanskelige Reetableringstid skal især fremhæves Tandlæge Jacobsen, Nykøbing, Smed Mark, Tøving og Frk. Klingberg, kontorassistent paa Nykøbing Politistation. Sidstnævnte var en koldblodig, dristig og særdeles uforfærdet Kvinde, der paa ingen Maade stod tilbage for sine mandlige Kolleger, endvidere skal nævnes Bogholder Simonsen, Morsø Tekstilfabrik.

I Løbet af den følgende maaned var vi klar til at lægge ud igen.

De nydannede Grupper var iser rekrutterede fra Landdistrikterne, men efterhaanden som de gamle Modtagefolk havde faaet sundet sig vendte Størsteparten af dem tilbage og reorganiserede deres gamle Grupper.

Her maa sarligt fremhæves Politibetjent Walther Petersen, der dygtigt og uforfærdet ledede de stedlige Modtagegrupper,

Omkring Aarsskiftet havde vi naaet Maksimum med 10 anmeldte modtagepladser og c. 150 velbevæbnede Modtagefolk.

Det nye Aar indleddedes med to meget besværlige Modtagelser, een Paa Mors og een Paa Thyholm. Det var lige sat ind med temmelig Stærk

Frost. Resultatet var at Lastvognene svigtede paa begge Pladser. Operationerne satte derfor Varighedsrekord, idet ingen af Holdene naaede hjem før næste Morgen kl. 8 - 8.30. Som modstykke kan nævnes, at vor hurtigste Operation kun varede 15 Minutter. Inden jeg Sluttede omtalen af modtagetjenesten, maa jeg nævne, at Løjtnant af Reserven ved Livgarden L.F. Toft har en stor Part af Æren for, at dette Arbejde ogsaa kom i Gang i Thisted og Nordthy.

Med det nye Aar meldte sig ogsaa nye Opgaver. Vi kunde nu se at vaabentilførslerne antog et saadant Omfang, at det maatte være forsvarligt at begynde Udbygningen af M-grupperne. Der forelaa ikke paa dette Tidspunkt Direktiver for militære Opgaver i mit Omraade. Toldstrup, der ved Siden af sin Tjeneste som Nedkastningschef, ogsaa virkede som Militærleder i Nordjylland, havde ikke Tid til at varetage disse Opgaver.

Som jeg senere erfarede havde Jyllandsledelsen i August, 1944 og i Januar 1945 udgivet ret fyldige Direktiver, men disse tilgik mig først efter Oblt. Schøllers Overtagelse af Region I i Februar maaned. (se Bilag Nr. 1).

Der kunde paa dette Sted i Indberetningen være Anledning til en nemmere Redegørelse for Samarbejdet med Toldstrup.

Toldstrup var i Besiddelse af en usædvanlig Arbejdskraft, hans charmerende Væsen og smittende Begejstring skaffede ham en stor Tilbederkreds, en Kreds, der var parat til at gaa igennem Ild og Vand for ham, men som til Skade for ham selv, var altfor villige til at overse hans aabenbare Fejl. Denne Folkegunst fik formentlig Toldstrup til at stile mod Maal, som laa over hans Evner og blev vel ogsaa Aarsagen til det noget usmagelige Reklamemageri omkring hans Person efter Kapitalationen.

Jeg levede for fjernt og isoleret til at kunne denne mig nogen mening om det skæve Forhold, der var mellem Toldstrup og Jyllandsledelsen, men til delvis Belysning af denne Sag henviser til Bilag Nr. 4.

Som Nedkastningschef udviste Toldstrup mange fortræffelige Egenskaber, bl. a. den passende grad af Uforsigtighed, som maa til, hvis denne Form for arbejde skal holdes i Gang og hvis man vil bevare den gavnlige Kontakt med sine nærmeste undergivne.

Som Militærleder strakte han ikke til, manglede altfor mange forudsætninger for at kunne klare dette Hverv tilfredsstillende, en Kendsgerning, som han sikker ikke selv var blind for. Hans eneste Indsats paa dette omraade var, at han paa et ret sent tidspunkt sendte to Instruktører rundt i Nordjylland for at give Undervisning i Vaabenbrug m.m. Hans Hovedfejl var efter min mening, at han ikke erkendte sin begrænsning og indordnede sig, hvor han rettelig hørte hjemme i organisationen.

Mit eget samarbejde med Toldstrup kunde vel udvise smaa uoverensstemmelser, men i det store og hele var det, set fra mit synspunkt, særdeles tilfredsstillende. Til yderligere Belysning skal jeg henviser til Bilag 2 (Korrespondance med Toldstrup).

Inden jeg gaar over til Omtale af Militær-Organisationen, maa jeg kort omtale

Sabotagevirksomheden.

Thisted Amt rummede ikke større Industriforetagende af krigsmæssig Betydning. Vor vigtigste Sabotageopgave maatte ligge paa Vestbanen (Thisted-Struer).

Selv om denne bane næppe havde nogen betydning for den gennemgaaende trafik, saa var den dog hovednerven til Hanstholm - Fæstningen.

Vore Sabotageaktioner kunde deles i følgende Kategorier:

1. Enkeltaktioner mod civile maal, som mindre Værnemagervirksomheder, Slagterier, Maskinværksteder, Jernbanevogne m. v.
2. Aktioner mod befalede maal. Vi modtog kun én ordre af denne Art, se bilag Nr. 3, Underbilag Nr. 1 i fremsendte Rapporter.
3. Aktioner mod Vestbanen.
4. Fællesaktioner mod Værnemagervogne og O.T. Vogne i forbindelse med opslag af advarsler.

Efter aftale med Hovedkvarteret havde jeg, meget mod gruppernes ønske holdt igen med Sabotage indtil efteraaret 1944. Vi vilde ikke ødelægge Arbejdsroen i et godt Nedkastningsomraade ved løsning af sekundære Sabotageopgaver.

Der skete i alt tre uønskede og ikke befalede smaaaktioner, to af vore egne grupper og én af ukendte Folk.

Det skal noteres, at Sabotagearbejdet, især paa Jernbanerne, i overvejende grad blev udført af landmænd. Iøvrigt skal jeg m.H.t. sabotagearbejdet de sidste maaneder før Kapitulationen henvise til Bilag Nr. 3.

Jeg skal herefter gaa over til Omtale af M-arbejdet.

I februar formedes 3 Landeværnsafdelinger, Mors-, Thy- og Hanherred Landeværn.

Naar jeg gav dem disse Navne skyldtes det dels, at jeg ønskede at udnytte den stærkt udtalte Lokalpatriotisme paa disse Egne dels at anvende en Betegnelse, der kunde bevares ind i en fjernere Fremtid.

Den ledende Kraft i dette Arbejde blev paa Mors, Billedhugger Constantin Sørensen, senere med Adjunkt Lyng; Aalborg, som en værdifuld Hjælper, i Thy tidligere omtalte Gaardejer Toft, Journalist Hebsgaard, der var Byleder i Thisted og Gaardejer Jens Kirk. I Hanherred Politibetjent Nørgaard og Doktor Lunding, Brovst.

Oblt. Schøller havde under Dæknavnet Lind overtaget Kommandoen over Region I pr. 15/2 1945. Vi mødtes undertiden for at drøfte foreliggende Problemer, men opretholdt iøvrigt Forbindelsen pr. Brev eller Kurér. (Greve Knuth). (Se Bilag Nr. 6).

Oprettelsen af Landeværnene markeredes ved L.V.Befaling Nr. I af 16/2 1945 (Bilag Nr. 7, Underbilag Nr. 1). Den blev udsendt nogenlunde enslydende i alle Distrikter.

Som direkte og lønnede Medhjælpere havde jeg paa dette Tidspunkt fire Mand,

hvoraf kun een med Soldateruddannelse (Korporal). De havde alle en grundig Fortræning i Sabotage og Vaabenbrug og var havnet oppe i mit Distrikt, fordi der efterhaanden ikke var andre Steder for dem at være. Især maa fremhæves de tre ikke soldateruddannede, John, Orla og Bent. Ingen af dem var fyldt tyve Aar og dog aftvang de deres Omgivelser Respekt ved den Modenhed og Alvor, hvormed de udførte deres Arbejde. . Til yderligere Hjalp i Instruktionsarbejdet fik vi et enkelt Besøg af Faldmændene Bent og Svend, Premierløjtnant af Fodfolket V.P.Kofoed og Premierløjtnant F.T. Vang af Ingeniørtropperne, der begge var tilknyttet Toldstrups Hovedkvarter. Deres besøg havde stor moralsk Betydning, idet de betød et pust udefra og gav os en Fornemmelse af Kontakt med dem paa den anden side vandet.

Ogsaa Oblt. Schøller sendte Instruktører rundt som løs Hjælp. Det var Befalingsmænd af Officiantgruppen. Disse Instruktører vandt almindelig Respekt ved deres Fortrolighed med Materiellet og ved den Grundighed og Dygtighed, hvormed de udførte deres Lærergerning.

Desværre blev disse rejsende instruktører startet for sent. Antallet var for ringe og Omraadet for stort til at et virkelig tilfredsstillende Resultat kunde opnaaes.

Mine gentagne Anmodninger om at faa tildelt faste Befalingsmænd til at danne de nødtørftigste Rammer gav aldrig Resultat. Jeg var derfor henvist til at anvende Folk med ringe eller ingen soldateruddannelse som Kompagni- og Delingsførere. Det var nedslaaende under rekrutteringen at konstatere, hvor langt der var imellem de soldateruddannede.

Da Styrken var forment havde jeg som Komoagnichefer: En Gaardejer, menig Finlandskriger. En Mælkekusk, tidligere Sergent. En Adjunkt, akademisk Skytte. En Politibetjent. Der fandtes herudover ganske enkelte afskedigede Befalingsmænd af Reserven, der dog ikke ønskede at indtage ledende Stillinger.

Det var mit Maal at faa uddannet en Styrke, svarende til det Antal Vaaben, som vi kunde regne med at disponere over i overskuelig Fremtid.

Grænsen blev sat ved 1200. Denne Styrke naaede vi da ogsaa at faa bevæbnet og givet den nødtørftigste Uddannelse. Saa vidt jeg kunde skønne naaede den overvejende Part at faa skudt med deres Vaaben før 5. Maj, ligesom der blev afholdt Skarpskydning med Bazookaer og Haandgranatkastning. Omkring 1/5 1945 var Situationen som følger:

Landeværnenes Styrke og Bevæbning fremgaar af nedenstaaende:

Landeværnenes styrke og Bevæbning fremgaar af nedenstaaende:

H:L:V: 4 Delinger, i alt 214 mand.

T:L:V: 8 Delinger, i alt 539 -

M:L:V: 9 Delinger, i alt 362 -

21 Delinger, i alt 1115 Mand

Bevæbning: Bazookaer, M.P., M.G., Karabiner, Pistoler og Haandgranater.

Den politimæssige side af sagen var ordnet efter aftale med Politikammandøren for Nordjylland, Politimester Platou, Frederikshavn. I alle Distrikter fandtes aktive Politigrupper. Desuden havde vi hold paa Politifolk, som var klar til at træde ind i rækkerne, naar ordre hertil blev givet. I Thisted var Politiassistent Rosengren designeret som Politimester. I Nykøbing Mors Politifuldmægtig Bense med Politiassistent Kruse som Hjælper. Disse Styrker skulde indtil forholdenes afklaring staa under min direkte kommando. Jeg maa med det samme sige, at nævnte Embedsmænd arbejdede dygtigt og loyalt. Arrestationslisterne var udarbejdet i Samarbejde med Frihedsraadets Lokalkomitéer og Arrestationsplanerne udarbejdet i alle Detailler. Paa Grund af de særlige Forhold i Thisted, var der her truffet Foranstaltninger til fuldstændig Afspærring af Byen. Denne blev gennemført og gav tilfredsstillende Resultat.

Der var endvidere udarbejdet Planer for Indkvartering og Forplejning af en Styrke paa 800 Mand i Thisted, idet det kunde forudsees, at det blev nødvendigt at koncentrere ret store styrker her.

De sidste Dage før Kapitulationen havde jeg opslaaet mit Kvarter paa Hotel "Aalborg" i Thisted.

Den 4. Maj om Aftenen kom Radiomeldingen om den forestaaende Vaabenstilstand. Paa dette Tidspunkt var jeg traadt i Forbindelse med Amtet gennem Kontorchef Skaalum. Denne kendte gennem sin Embedsvirksomhed de stedlige tyske Kommandanter personligt og det var derfor hensigtsmæssigt at anvende ham som Forbindelsesmand. Allerede samme Aften sendte jeg ham til den tyske Kommandant i Thisted med Forslag om at holde tyske Tropper borte fra Gaderne, en Henstilling der blev imødekommet.

Natten gik med Telefonsamtaler og Ordreudgivelse. Sent om Aftenen havde Amtmanden anmodet om et Møde. Under dette blev Linierne for Samarbejdet fastlagt.

Den 5. Kl. 8.00 etablerede vi os med Hovedkvarter og Kaserne paa Byens Realskole.

Alt gik Programmæssigt, men de første Dage var et Slid uden Ende og uden Begyndelse. Til at organisere og varetage den allerede fra Starten meget omfattende Vagttjeneste havde jeg en afskediget Sergent af fodfolket Han udførte i Forbindelse med civile hjælpere et fortrinligt arbejde.

D.K.B. ydede et meget opofrende Arbejde i Forplejningstjenesten, ved hvilken ogsaa Kontorassistent Bjerregaard fra Kommunekontoret var os en stor Hjælp. Det var imidlertid paa forhaand givet, at vi ikke i det :Lange Løb kunde klare Opgaverne uden rutineret hjælp og jeg anmodede derfor Oberstløjtnant Schøller om Forstærkning. Den 7. Maj ankom Kaptajn af fodfolket L. Sabroe sammen med 5 Officierer fra Viborg og hermed var det muligt at faa arbejdet

bragt i faste former.

For Kaptajn Sabroes og de efterhaanden tilkommanderede Officianters udmærkede Indsats har jeg gjort Rede i fortrolige Udtalelser til Regionen. Samarbejdet med civile Myndigheder forløb gnidningsfrit, Idet Kaptajn Sabroe blev indvalgt i Kommisionen for Handelssager fik vi Indseende med saavel civilt som militært Gods, hvorved vi kunde sikre os, at intet blev udbudt til Salg før Hær og Flaade havde taget fra, hvad der kunde vare Brug for der.

For Arbejdet efter Kapitulationen er der iøvrigt gjort Rede i en særlig Skrivelse fremsendt gennem Parkkommando I.

Vore Tab indskrænkede sig til eet Dødsoffer. Det var Hans P. Søbjerg, Sundby, Thy, der dræbtes under en Sabotageaktion, fordi en Sprængladning gik i Utide. To Mand saaredes ved Vaadeskud før Kapitulationen, medens Vaadeskud umiddelbart efter denne forvoldte to Dødsfald.

Af de organiserede Styrker arresteredes tre mand af Gestapo, nemlig: Boghandlermedhjælper West - Hansen, Thisted.

Tandlæge Henning Petersen, Nykøbing Mors.

Justitsministeriets motorsagkyndige i Thisted: Ingeniør P.Vestergaard.

Disse havnede alle i FrøslevLejren, hvorfra de alle efter Kapitulationen vendte tilbage i god Behold.

Modtagearbejdet og det militære Organisationsarbejde organisationsarbejde i Thisted Amt kostede den officielle Modstandskasse c. 15000 Kr. Det skal dog med det samme siges, at det var den lokale Offervilje, som holdt Udgifterne nede paa dette lave tal.

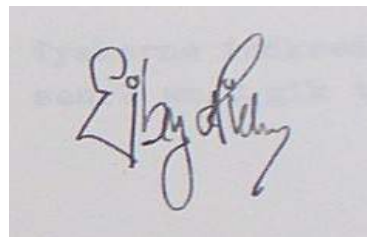
Jeg er hermed naaet til enden af min beretning. Det er muligt, at jeg har sprængt dens Rammer, men det har været mig magtpaaliggende at faa placeret Æren for modstandsarbejdet i Thisted Amt paa rette sted, nemlig paa denne Landsdels Landbefolkning og smaaborgere, som uforfærdet satte Liv og Ejendom paa Spil for at yde en Indsats i Frihedskampen og som loyalt og tillidsfuldt gav sig ind under mit selvbestaltede Førerskab.

Som Bilag følger min Korrespondance fra de sidste Par Maaneder i den illegale Tid. Til en Del af Bilagene er der Henvisninger i Teksten De øvrige er taget med for at give et Billede af de sidste Maaneders Stemninger og Arbejdsvilkaar.

Af Bilagene vil det fremgaa, at jeg anvendte flere forskellige Navne, der maa ikke heri ses noget Forsøg Paa at skabe Romantik om min Person. Forklaringen er, at jeg af

Sikkerhedsgrunde anvendte eet Dæknavn paa Mors, Ottesen, et andet i Thy og Hanherred, Carlsen.

Desuden havde jeg et legitimt "Hotelnavn", først Baes: siden P.A.Sørensen, der begge kunde staa for en ikke altfor indgaaende Prøvelse.

Bunkertossetræf 2013

27-29 september, havde 30 deltagere, ca halvdelen BSTH medlemmer.

Vi må sige at vi som arrangører havde en rigtig fint forhold til vejrguderne, fantastisk flot sensommervej, og en helt fantastisk natur. Bare naturoplevelsen var alle pengene værd: Som det ses havde formanden en travl weekend, og der blev udvekslet synspunkter og betragtninger i stor stil.

Deltagerpanelet, klar til at tage afsted, som det ses var der foruden mennesker ,også hunde og kvinder med(G Wied)

Lørdag aften var der, som det hør og bør, gallataffel, maden levet af Tommys mobile køkken, og såvidt det høres ingen mislyde i den anledning, på menuen var der al slags kød, al slags salat og alle slags kartofler foruden løst tilbehør, så der var lidt for enhver smag. Til dessert blev der serveret is - indkøbt hos den lokale Frøstrup købmand, som i øvrigt havde al madleverance incl. de våde varer, 2 gange var vi efter ekstra forsyning af øl, godt der var tilbud på øl denne uge. Set gennem kassererens briller ser arrangementet også ok ud, bespisning total hele weekenden incl drikkevarer og gallamiddag 200- pr snude det kan vel næppe gøres billigere, overordnet ser det da også nogenlunde fornuftigt ud, et mindre underskud klarer vi nok.

Efter spisningen lørdag var der jo som traditionen foreskriver lidt faglig underholdning, SES var først på banen, der er jo altid lidt nyt fra Grove, også hvad angår V1, så intens lytning.

Efter SES var det Tommy Casøe der fortalte om et nyt projekt med registrering af civile beskyttelsesrum, ganske interessant ikke mindst for os som så småt er startet med det samme i Thisted. Her kunne vi nok have sparet lidt tid hvis vi fra starten havde haft den udmærkede folder i hånden som Tommy solgte . Vi tror alle var tilfredse, vi har ikke hørt andet, vi var selv.

Svinklovene. I baggrunden Bulbjerg, til den anden side kunne skimtes Hirtshals

PS. Det forlyder at næste gang er der en invitation til Karup.

BSTH 2013

hvornår	hvad	hvem
24-10 kl 1930	Bestyrelsesmøde MCH	ea
7-11 kl 1930	MCH temaaften "soldat og menneske"	ja
1-12 kl 1330	juleafslutning	ea
5-6 juli 2014	Køretøjstræf	

Så er det jul igen....

så er det jul igen og julen varer

.....

Det kan ikke skjules julen nærmer sig,- og derfor har vi fornøjelsen at invitere til julegløg med tilbehør

Søndag den 1.12.2013 kl 1330

Museumscenter Hanstholm.

Som en slags aflad for al den tid i har brugt på BSTH kunne i jo invitere børn og koner med